

CHLOROFORM

door J. W. Ward

Toen hij den hoek omging, zag Mickey Malone in de verte, waar de straat een bocht maakte, het twinkelende lichtje in oom Billy Wells' sigarenwinkel. De straat was overigens donker en dat enkele lichtje scheen hem een welkom toe te pinken. Toen hij het zag openden zich zijn lippen voor een glimlach, maar toch kwam er ook een zachte uitdrukking in zijn oogen. Hij begon vlugger te loopen en hij voelde zijn hart lichter, dan het in drie lange verschrikkelijke jaren ooit was geweest. Hij bleef een oogenblik vòòr den kleinen winkel staan en gluurde naar binnen.

Oom Billy, wat ouder geworden in het gezicht dan toen Mickey hem het laatst had gezien, zat in een stoel achter de toonbank. Zijn oogen waren gesloten, zijn bril was op het voorhoofd geschoven; oom Billy sliep. Mickey's oogen behielden hun zachte uitdrukking, toen hij hem zag; de glimlach was verdwenen. Toen stootte hij de deur open en trad in den winkel. De bel klonk hard in de stilte; oom Billy opende de oogen en schoof de bril naar beneden. Karakteristiek keek hij er eerst overheen, toen er door. Hij keek Mickey aan, die op de kleine winkelkruk was gaan zitten, bleek, neen, kleurloos, vermoeid.

„Wel, wel, wel,” zei oom Billy, „jij, Mickey; wel, wel, wel.”

Mickey zag dat de oude man hem aankeek, sympathiek en tevens streng, en voor het eerst sedert jaren voelde hij schaamte in zich opkomen. Hij sloeg de oogen neer voor oom Billy's eerlijken blik. — De oude man was de eerste, die het zwijgen weer verbrak.

„Vandaag vrij gekomen, Mickey?” vroeg hij, met een vreemde, maar kalmeerende stem.

Mickey knikte bevestigend.

„Je hebt het daar niet goed gehad?” vroeg de ander.

Mickey bewoog het hoofd ontkennend; droevig. „Ik heb het beroerd gehad,” zei hij, „en ik voel me nog ellendig. Drie jaar in de cel, en werken, werken.”

Er viel weer een stilte, gedurende welke oom Billy met bevende handen een pijp stopte en haar aanstak. „Wel,” zei hij toen, „je hebt je les nu gehad Mickey, en ik hoop, dat je haar geleerd hebt. Ja, het was —”

„Ze hebben me te zwaar gestraft,” Mickey's oogen flitsten, hij begon het schaamtegevoel van zooeven te verliezen — „ze hebben me te zwaar gestraft; ze wilden een voorbeeld stellen. Ik ben niet rechtvaardig behandeld.”

„Waarom niet?” vroeg oom Billy, rustig maar vast; „je hebt tegen de wet gezondigd nietwaar? Je wist wat je deed.”

„Toch ben ik te zwaar gestraft,” hield Mickey aan, opgewonden; „wat een leven, wat een leven!”

„Je had het verdiend,” viel de oude man in; „je was al eens voorwaardelijk veroordeeld, en toch deed je het weer. Ik hoop, — ik hoop van harte, — dat je nu je les geleerd hebt.”

Mickey trachtte oom Billy aan te zien,

maar zware rookwolken verborgen diens gezicht.

„U vergeeft het me nog niet?” vroeg Mickey.

„Vergeven!” De stem van den ouden man trilde. „Mickey, je weet, dat ik alles vergeven heb. Maar heb ik, oude man, niet altijd getracht, je goed op te voeden? Maar — maar je hebt me geen eer gedaan. Je eindigde in de gevangenis.”

„Toch hebben ze me te zwaar gestraft,” herhaalde Mickey zachter, maar nog hartschotelijk. Oom Billy zei niets meer. Hij keek op zijn horloge; half tien; zijn sluitingsuur. Automatisch ging hij naar buiten; haalde de tijdschriften, die daar hingen, binnen en sloot de deur. Mickey stond op, draaide het licht uit, en beiden gingen naar de kamer achter den winkel. Oom Billy had daar bijna zijn geheele leven gewoond.

Tusschen hen beiden bestond genegenheid, maar zij was eenigszins zonderling, want beiden waren stille zwijgzame menschen. Zoo werd er verder niet veel meer door hen gesproken, toen zij op hun gewone plaats zaten. Het scheen Mickey toe, dat hij slechts eenige uren was weg geweest; alles was nog hetzelfde. Nadat oom Billy zijn tweede pijp gerookt had, wenschten zij elkander goeden nacht en gingen ieder naar zijn slaapkamer.

En den volgenden morgen begon het gewone leven, dat de oude man en Mickey altijd samen geleid hadden. Als vroeger stond Billy vroeg op, maakte de winkel schoon en hing het rek met kranten en tijdschriften buiten, terwijl oom Billy het ontbijt klaar maakte. Voor Billy het beste ontbijt, dat hij in jaren gebruikt had. Beide mannen aten zwijgend.

Om elf uur dien morgen kwam een bezoeker den winkel binnen, in den persoon van Marks, den vroegeren vriend van Mickey. Marks was een kleine ongunstig uitzierende kerel, met sluwe schichtige oogen. Drie jaar geleden waren hij en Mickey op heeterdaad op diefstal betrapt; Mickey had drie jaar gekregen, Marks twee jaar.

Toen Marks kwam binnenslenteren, een bengelende sigaret tusschen de lippen, zat oom Billy in de achterkamer. Er kwamen diepe plooiën in zijn voorhoofd, terwijl hij naar het tooneeltje in den winkel keek. Zij gaven elkander geen hand, maar begonnen zacht met elkaar te praten, eerst in den winkel, toen op straat voor de deur. Eindelijk ging Marks weg en Mickey kwam weer binnen. Oom Billy ging in den winkel. „Wat wilde hij?” vroeg hij op z'n gewonen kalmen toon. Mickey wachtte eenige seconden, vòòr hij antwoordde: „Hij had gehoord, dat ik vrij was, daarom kwam hij mij bezoeken.”

„Ik wensch hem hier niet meer te zien,” zei Billy scherp.

Mickey Malone wierp een vluggen blik naar den ouden man. „Dan wenschst u mij ook niet meer te zien,” zei hij.

„Neen,” oom Billy's stem klonk steeds kalm. „Ik verlang jou, maar hem niet. Hij is de oorzaak van al je ellende.”

„Nietwaar!” Mickey's stem klonk opgewonden. „Hij is mijn vriend en we werden beiden te zwaar gestraft.” Oom Billy zweeg; hij zweeg den geheelen verderen morgen en middag, terwijl hij in gedachten zijn neef en aangenomen zoon bij zijn werk gadesloeg. Tegen den avond stopte hij nog eens zijn pijp, stak die aan en leunde met zijn ellebogen op de toonbank.

„Michael,” zei hij eindelijk, den ander bij zijn vollen naam noemend om meer nadruk aan zijn woorden te geven; „ik wil je een voorstel doen. Ik ben allèen op de wereld en jij bent zoo goed als mijn zoon. Nu, wel — ik word oud jongen, — ik wil de zaak uit, en als jij je nu goed houdt, en ik ben overtuigd, dat je dat kunt — nu Mickey, dan wil ik alles aan jou geven; de winkel en alles. Wat zeg je nu, Mickey?”

Oom Billy loosde een zucht van verlichting toen hij dit gezegd had en hij keek Mickey hoopvol aan.

Maar Mickey's gezicht keerde zich af. „De sigaren- en courantenbranche is niets voor mij,” antwoordde de jonge man, en het was merkbaar dat hij een vriendelijken klank in zijn stem poogde te leggen. „Ik ben niet van plan in dit gat te blijven. Maar ik heb nog niet genoeg gespaard en daarom wil ik graag nog een tijdje bij u blijven wonen.”

Oom Billy keerde zich af en begon een kist open te maken. Hij zei niets.

De dagen gingen over in weken; Mickey werkte hard in den winkel en tusschen hen beiden werden weinig woorden gewisseld. De oude man sloeg Mickey dikwijls gade wanneer deze zoo hard werkte. Maar hij was niet gelukkig. Oom Billy had niet veel meer te doen en in zijn leegen tijd deed hij niets dan denken. Hij wist dat Mickey iederen avond na sluitingstijd met Marks uitging. En in zijne kamer had hij een bos sleutels gevonden en een revolver. De oude man wist dat Marks bezig was zijn heillozen invloed te laten gelden. Hij wist ook dat beiden 's avonds door de deftige wijken der stad zwierven en dat de politie hen in 't oog hield. — En na vier maanden gebeurde wat oom Billy had gevreesd.

„Ik ga morgen weg,” zei de jonge man dien avond na het eten botweg. „Ik heb driehonderd dollar gespaard; genoeg om een tijdje van te leven. Hier kan ik toch niets beginnen, de politie houdt mij geregeld in het oog.”

„Gaat Marks met je mee?” — „Ja.”

„Verloren,” dacht de oude man, bitter; „hij is verloren.”

Om twee uur lag oom Billy nog wakker. In de stilte van den nacht hoorde hij boven zich de voetstappen van Mickey; hard en spottend klonk het geluid hem in de ooren. Mickey was bezig zijn eigendommen in te pakken. Hij hoorde de la van het bureau uittrekken: hij wist het, daarin lag Mickey's geld. Oom Billy zuchtte zwaar. Eindelijk hoorde hij het kraken van het bed, en het werd stil.

Hij stond op en liep de gang in. Door de trapruimte klonk naar beneden het geluid van Mickey's regelmatige ademhaling. Hij ging weer terug naar zijn kamer en zat op den rand van het bed, diep in gedachten.

Een uur later liep de oude man, een